

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2351	Κυριακὴ 1ΣΤ' Ματθαίου (Ματθ. 25,14-30) 7 Φεβρουαρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πηγές χαρᾶς

«Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου» (Ματθ. 25,21,23)

Ἡ ἐποχὴ μας, ἀγαπητοί μου, εἶνε τραγικὴ· εἶνε ταραγμένη, γεμάτη ἄγχος καὶ στενοχώρια. Παρὰ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὴ γνῶσι, **ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε εὐτυχισμένος**. Καὶ αὐτὸς ποὺ μένει στὴν καλύβα καὶ αὐτὸς ποὺ μένει στὰ παλάτια, καὶ ὁ ἀγράμματος τσοπάνος ποὺ δὲν ξέρει νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή του καὶ ὁ βαθὺς ἐπιστήμονας, καὶ ὁ ἀστροναύτης καὶ ὁ βεδουΐνος, κάθε ἄνθρωπος, στὸν αἰῶνα αὐτὸν δὲν νιώθει εὐτυχισμένος. Στὰ πρόσωπα ὅλων βλέπει κανεὶς μιὰ μελαγχολία, ποὺ κάνει πολλοὺς νὰ διερωτώνται· Ἀξίζει κανεὶς νὰ ζῆ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο;

Κάτι λείπει. Δὲν ὑπάρχει ἡ αἰσιοδοξία, ἡ συνειδησι ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιὰ κάτι σπουδαῖο· μ' ἓνα λόγο, **λείπει ἡ χαρά**.

–Μὰ, θὰ μᾶς ποῦν, ποτέ ὁ κόσμος δὲν γλύντησε ὅπως σήμερα. Παλιότερα τὰ κέντρα διασκεδάσεως ἦταν ἐλάχιστα, τώρα εἶνε πλῆθος. Κάθε συνοικία, κάθε δρόμος, κάθε παραλιακὴ ὁδός, κάθε νησι ἔχουν μαγαζιά ψυχαγωγίας, ἀπὸ τὰ ἀθώτερα μέχρι τ' ἄμαρτωλότερα· κινηματογράφοι, θέατρα, ταβέρνες, καμπαρὲ κ.λπ.. Τόσοι σταθμοὶ κάθε μέρα καὶ ὥρα ἐκπέμπουν μουσικὴ, τόνους εὐθυμίας, κλίμα εὐφορίας. Ἄνμποῦμε καὶ στὶς ἀπόκριες; ὅλοι θὰ χορεύουν. **Πῶς λοιπὸν λέτε, ὅτι δὲν ὑπάρχει χαρά;...**

Μὰ ὅλ' αὐτὰ ἀποδεικνύουν αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ λέμε· ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τόσο θλιμμένος, ὥστε ζητάει πῶς νὰ ξεσκάσῃ, πῶς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κλοιὸ ποὺ δημιουργοῦν οἱ καθημερινὲς ἀνάγκες, οἱ μέριμνες, οἱ ἀγωνίες. Στὰ κέντρα ὅμως αὐτά, ποὺ καταφεύγει, δὲν βρίσκει τὴ χαρά. **Ἀπατάται ὁ κόσμος**. Μετὰ ἀπὸ ἓνα φαγοπότι, ἓνα ἔξαλλο ξενούχτι, ἓνα τουριστικὸ ταξίδι, ἓνα τρελλὸ ξεφάντωμα, μένει τὸ ἴδιο κενό, μιὰ ἀπογοήτευσι. **Τελικά, ὑπάρχει χαρά;**

Ἐπὶ ὑπάρχει; εἶνε μιὰ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μὲνῃ ἀνεκπλήρωτη. Ἐπὶ ὑπάρχει χα-

ρά, **δὲν βρίσκεται ὅμως ἐκεῖ ποὺ τὴ ζητοῦν** συνήθως οἱ πολλοί· βρίσκεται κάπου ἄλλοῦ. Ἡ χαρὰ πηγάζει ἐκεῖ ποὺ ὁ κόσμος δὲν ὑποψιάζεται· **οἱ πηγές τῆς εἶνε μέσα στὴν Ἐκκλησία**. Ἡ πίστι στὸ Χριστὸ εἶνε ζωὴ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Στὴ γέννησι τοῦ Κυρίου ἤχησε τὸ σάλπιγμα τοῦ ἀγγέλου «*Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ*» (Λουκ. 2,10)· καὶ στὸ τέλος, μετὰ τὴν ἀνάστασί του, ὁ ἴδιος φώναξε στὶς μυροφόρες «*Χαίρετε*» (Ματθ. 28,9).

Προσέξατε καὶ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο; Μιλáει ἀκριβῶς γιὰ τὴ χαρὰ (βλ. ἔ.ἀ. 25,14-30)· καὶ αὐτὸ θέλω τώρα νὰ προσέξουμε. Δυὸ φορές ἔχει τὴ φράσι «*Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου*» (ἔ.ἀ. 25,21,23). **Σὲ ποιούς ἀπευθύνεται ὁ λόγος αὐτός;** σὲ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους; Ὅχι βέβαια· ἐκεῖνοι δὲν τὸ ἔχουν ἀνάγκη, ἀφοῦ ἡ ζωὴ τους δὲν ἔχει θλίψι, πόνο, δάκρυα, θάνατο· ζοῦν σ' ἓνα κόσμῳ αὐλο, κολυμποῦν στὴ χαρὰ. Σὲ ποιούς λοιπὸν ἀπευθύνεται τὸ «*Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου*»; **Στοὺς ἀνθρώπους**. Δὲν εἶνε ὅμως ὅλοι ἄξιοι τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς. Ἀπευθύνεται σ' ἐκείνους **ποὺ εἶνε ἄξιοι** γι' αὐτήν.

Ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, δὲν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ ζῆ ταλαίπωρος, δυστυχισμένος ἐπὶ τῆς γῆς. Φαντάζεται κανεὶς, ὅτι ὁ καλὸς μας Κύριος ἤθελε νὰ βασανιζώμαστε; Μὰ τότε θὰ μᾶς ἔρριχνε σὲ κάποιο πλανήτη ποὺ νὰ μὴν ἔχη τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔχει ἡ Γῆ· θὰ μᾶς ἔρριχνε σ' ἓνα ξερονήσι, χωρὶς σταλαγματιὰ νερό, χωρὶς χλωρίδα καὶ δάση, χωρὶς ἀκτίνα ἡλίου. Μᾶς ἔβαλε ἐδῶ, στὸ μικρὸ μὲν ἀλλὰ πάμφωτο τοῦτο πλανήτη, ποὺ ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχῃ στὸ σύμπαν ἄλλος καταλληλότερος γιὰ νὰ ζῆ ὁ ἄνθρωπος εὐχάριστα. Γιὰ τὸν πιστὸ Χριστιανὸ μάλιστα **ὁ Χριστὸς ἄνοιξε τρεῖς πηγές χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης**.

● Πρῶτη πηγὴ χαρᾶς εἶνε αὐτὴ ἡ φύσις. Βλέ-

πεις τὸ πρωὶ ἕναν ἥλιο ὀλόλαμπρο νὰ λούζη τὴ Γῆ, νὰ τῆς κἀνη φωτόλουτρο. Βγαίνεις στὴν ἐξοχή, κ' εὐωδιάζει ὁ ἀέρας ἀπ' τὰ λουλουδία· σὲ κάθε βῆμα στρωμένος τάπητας, νὰ πατάη ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας· περπατᾶς στὸ δάσος κι ἀκοῦς ἀηδόνια· ἀνεβαίνεις σὲ μιὰ κορυφὴ κι ἀπὸ ἐκεῖ βλέπεις ἕνα πανόραμα· νυχτώνει, ὑψώνεις τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ λάμπουν ἑκατομμύρια ἄστρα σὰν καντήλια. Ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ τὰ βλέπης, νὰ εὐφραίνεσαι καὶ νὰ λὲς «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (Ψαλμ. 103,24). Πηγὴ χαρᾶς ἡ φύσις, ὁ ἄνθρωπος νὰ εὐφραίνεται «ἐν τοῖς ποιήμασι» τοῦ Δημιουργοῦ (Ψαλμ. 91,4. Ἐκκλ. 3,22)· τὸ μάτι νὰ εὐχαριστῆται, τὸ αὐτὶ νὰ τέρπεται, ἡ ὄσφρησις νὰ μεθᾶ, ὅλες οἱ αἰσθήσεις ν' ἀπολαμβάνουν. Τυφλὸς ὅποιος δὲν βλέπει τὰ κάλλη, κουφὸς ὅποιος δὲν πιάνει τοὺς ἤχους, ἀναίσθητος ὅποιος δὲν νιώθει τὶς χάρες. Μπὲς σὲ τοῦτο τὸ παλάτι, νὰ χαρῆς ἕνα λουλουδάκι, ἕνα ἄρωμα, ἕνα πουλάκι, μιὰ πέτρα, ἕνα ἀκρογιάλι, ἕνα χιονισμένο τοπίο...· αὐτὰ ποὺ δὲν ὑπάρχουν οὔτε στὴ σελήνη οὔτε σὲ ἄλλα ἀστέρια.

● Ἄλλὰ ὑπάρχει κι ἄλλη πηγὴ χαρᾶς, μεγαλύτερη. Ποιά; ὁ ἑαυτὸς μας, **ἡ συνειδήσί μας**. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστί» (Λουκ. 17, 21). Τί δηλαδή; Ἐὰν ὁ καθένας μας ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ποὺ τοῦ λέει «**Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν**» (Ψαλμ. 33,15), τότε σὰν μὲ γεωτρύπανο ἀνοίγει νέο πίδακα χαρᾶς στὰ βάθη τῆς ὑπάρξεώς του. Ναί. Ἐχεις χέρια; σφούγγισε τὰ δάκρυα τοῦ πονεμένου· ἔχεις πόδια; τρέξε κοντὰ στὸ δυστυχισμένο· ἔχεις χρήματα; δῶσε στὸ φτωχό· ὁ δίκαιος «ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἐ.ἀ. 111,9=Β' Κορ. 9,9). Ὅ,τι χάρισμα ἔχεις, προσπάθησε νὰ τὸ προσφέρῃς, ὅπως λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Νά ἡ ἄλλη πηγὴ βαθειᾶς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Μὴ ζητᾶτε τὴ χαρὰ σὲ ἀμαρτωλὰ κέντρα διασκεδάσεως· ἡ χαρὰ βρίσκεται πολὺ κοντὰ σας, μέσα στὴν ἀνθρώπινη καρδιά. **Παραδείγματα;**

✓ **Ὁ τίμιος ἐργάτης** γυρίζει στὸ σπιτάκι του ἀπ' τὸ γιαπὶ, κάνει τὸ σταυρὸ του, τρώει δυὸ ἐλιές κ' ἕνα κρεμμύδι, καὶ τὸ ψωμί του βρεγμένο στὸν ἰδρῶτα εἶνε πολὺ γλυκύτερο ἀπὸ τὰ πολυτελῆ γεύματα τῶν πλουσίων.

✓ **Ὁ πολύτεκνος οἰκογενειάρχης** κάθεται στὸ τραπέζι καί, ἔχοντας δίπλα του τὴν τίμια σύζυγο καὶ γύρω τὰ παιδιὰ του, νιώθει τὸ φτωχικό του σὰν ἕνα μικρὸ παράδεισο.

✓ **Ἡ φτωχὴ χήρα**, ποὺ ξενοδολεῖει γιὰ νὰ ζῆσῃ τὰ ὀρφανὰ τῆς, ὅταν τὰ ἀσπάζεται ἔχει μιὰ ἀγαλλίασι ποὺ δὲν τὴ δοκίμασε ποτέ ἡ μοντέρ-

να ἀριστοκράτισσα, ἡ ὁποία ἀντὶ γιὰ παιδιὰ κρατᾶει στὴν ἀγκαλιά τῆς σκυλιὰ καὶ γατιά.

✓ **Ἡ εὐσυνειδήτη νοσοκόμα**, ποὺ μένει ἄγρυπνη δίπλα στὸν ἄρρωστο, δοκιμάζει ἱκανοποιήσι ποὺ δὲν τὴν ξέρουν ὅσες κορδακίζονται στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς ἀμαρτίας.

✓ Καὶ ποιὸς θὰ περιγράψῃ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ **ἐπιστήμονος**, ποὺ κλεισμένος στὸ ἐργαστήριον πλησιάζει ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα ν' ἀνακαλύψῃ τὸ φάρμακο μιᾶς καταραμένης νόσου;

● Πηγὴ χαρᾶς λοιπὸν ἡ φύσις, πηγὴ βαθύτερης χαρᾶς ἡ μαρτυρία τῆς συνειδήσεως, καὶ τέλος πηγὴ αἰώνιας χαρᾶς εἶνε **ἡ ἀγία μας πίστι**. Ἐλᾶτε, ἀδέρφια μου, ν' ἀνοίξουμε τὶς πηγὲς αὐτές. Ἡ πρώτη ἀνοίγει μὲ κλειδὶ σιδερένιο. Τὸ πήρατε, ἀνοίξατε; μπήκατε στὸ βασίλειο τῆς φύσεως. Ἡ δεύτερη μὲ κλειδὶ ἀσημένιο· ἀνοίξατε; μπήκατε στὸ ἄδυτο τῆς καρδιάς σας. Καὶ τώρα θὰ πάρουμε ἕνα κλειδὶ χρυσό, ν' ἀνοίξουμε τὸ ναὸ τῆς πίστεως. Τὸ κλειδὶ αὐτὸ μᾶς τὸ δίνει ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου· «**ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ σταυροῦ χαρὰ ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ**» (Ἐναρκτ. ἀκ. Πάσχα). Ἡ **ἀγία μας πίστι** εἶνε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Λοιπὸν «**εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου**». Δηλαδή; Νά. Εἶσαι λυπημένος; ἀνοίξε τὴν ἀγία Γραφὴ καὶ ἄκου τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ· «**Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον**» (Ἰω. 16,33). Ἐχεις πένθος; Ὁ Κύριος σὲ παρηγορεῖ λέγοντας «**Μὴ κλαῖε**» (Λουκ. 7,13). Θρηνεῖς ἐπάνω στὸν τάφο τῆς μάνας ἢ τοῦ ἀδελφοῦ σου; Ἐκεῖνος σφουγγίζει τὰ δάκρυα καὶ σοῦ λέει «**Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ**» (Ἰω. 11,25). Εἶσαι ἀμαρτωλός, ὅπως εἶμαι κ' ἐγώ; αἰσθάνεσαι πάνω σου πλάκα, τὸ βουνὸ τῆς ἀμαρτίας; σὲ κεντᾶ μέσα σου σκορπιός; Ἄν ἔχῃς ἀμαρτίες; πῆγαινε βρὲς ἕναν καλὸ πνευματικὸ, ποὺ κλαίει γιὰ τὸ Χριστό, γονάτισε μπροστά του, καὶ τὸ πετραχήλι του θὰ γίνῃ Ἰορδάνης ὅπου θὰ πλυθῆς· κι ὅταν βγαίνῃς ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι θὰ αἰσθάνεσαι μιὰ χαρὰ ποὺ δὲν ἀνταλλάσσεται μὲ τοῦ κόσμου τὰ παλάτια. Λέει ἕνας Ῥώσος λογοτέχνης· «Ὅταν πῆγα κ' ἐξωμολογήθηκα, παράδεισος φύτρωσε ἐντὸς μου». Νά λοιπὸν, ὅτι ἡ χαρὰ ὑπάρχει **ἐκεῖ ποὺ δείχνει ὁ Χριστός**.

Στὶς πηγὲς αὐτές, ἀδελφοί μου, βρίσκεται ἡ χαρὰ. Κι ἂν ἐδῶ ἡ χαρὰ εἶνε μιὰ σταγόνα, ἡ **πλήρης χαρὰ βρίσκεται στὸν οὐράνιο παράδεισο**. Ἐκεῖ εἶθε νὰ εἰσελθουμε, γιὰ ν' ἀκούσουμε· «**Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ... εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου**» (Ματθ. 25,21,23). Τῆς χαρᾶς αὐτῆς εἶθε ν' ἀξιωθοῦμε διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ὄλων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία εἶνε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Ἀθανασίου τῆς Ὁρθοδόξου Κατηχητικῆς Σχολῆς στὴν Ἄνω Κυψέλη - Ἀθηνῶν τὴν 5-2-1967. Καταγραφή καὶ σὺντμησις 7-1-2021. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσατε χωρὶς συντομώσεις στὸ cd 151β' Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868)

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2352	Κυρ. ΙΖ' ΜΘ. [Χαναναίας] (Ματθ. 15,21-28) 14 Φεβρουαρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ Θεὸς δοκιμάζει τὴν πίστι μας

«Ἦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις. καὶ ἴαθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης» (Ματθ. 15,28)

Δυστυχισμένη, ἀγαπητοί μου, πολὺ δυστυχισμένη ἦταν ἡ **μητέρα** ποὺ περιγράφει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 15,21-28). Ἄλλ' ἄς δοῦμε ποιὰ ἦταν ἡ δυστυχία της, γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὴν ὑπομονή της καὶ τὴν πίστι της.

Στὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος, ποὺ συνώρευαν μὲ τὴ χώρα τοῦ Ἰσραήλ, κατοικοῦσαν ἀλλόφυλοι καὶ ἀλλόθρησκοι - εἰδωλολάτρεις. Ἐκεῖ ζοῦσε καὶ ἡ γυναίκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἀκοῦμε νὰ τὴ λέει **Χαναναία**, λέξι ποὺ δείχνει τὸ θρησκευμά της, ἀπὸ τὴν παλαιὰ θρησκεία τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς Χαναάν, προτοῦ νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Παλαιστίνη ὁ Ἰσραηλικὸς λαός. Ὁ ἄλλος εὐαγγελιστὴς ποὺ περιγράφει τὸ ἴδιο περιστατικὸ λέει, ὅτι αὐτὴ ἦταν **«Ἕλληνίς, Συροφονικισσα τῷ γένει»** (Μάρκ. 7,26), δηλαδὴ εἰδωλολάτρισσα καταγομένη ἀπὸ τὴ Φοινίκη, παραλιακὴ πόλι τῆς Συρίας ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Κύπρο.

Ἡ ξένη αὐτὴ γυναίκα ἔμαθε, ὅτι στὰ μέρη ἐκεῖνα βρίσκεται ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Δείχνει λοιπὸν μεγάλο ἐνδιαφέρον νὰ τὸν συναντήσῃ. **Βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀνάγκη.** Εἶχε μία κόρη, ἡ ὁποία εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ φοβερὴ ἀσθένεια· τὴν εἶχε καταλάβει δαιμόνιο, ποὺ πολὺ τὴν ταλαιπωροῦσε, τὴν τάραζε καὶ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν νεκρὴ. Ποιὸς ξέρει καὶ τί δὲν θὰ εἶχε μεταχειρισθῇ αὐτὴ ἡ μάνα γιὰ νὰ θεραπευθῇ τὸ κορίτσι της· καὶ φάρμακα θ' ἀγόρασε, καὶ γιατροὺς θὰ συμβουλευτήκε, καὶ σὲ μάγους ἀκόμη θὰ εἶχε προστρέξει (ἢ θρησκεία της δὲν τὸ ἀπηγόρευε). Ἀλλὰ οὔτε τὰ φάρμακα, οὔτε οἱ γιατροί, οὔτε οἱ μάγοι, οὔτε τίποτε ἄλλο δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ θεραπεύσῃ τὴ θυγατέρα. Τὸ δαιμόνιο εἶχε φωλιάσει μέσα της, στὸ σῶμα καὶ στὴν καρδιά της κόρης, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῇ.

Πάνω σ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ κατάστασι ἡ δυσ-

τυχισμένη μάνα ἀκούει, ὅτι στὴ γειτονικὴ χώρα, κοντὰ στὰ μέρη τους, βρίσκεται τώρα ὁ Χριστός. Ἀπὸ τὴ φήμη του, ὅσα διαδίδονταν γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά του, **πιστεύει μὲ βεβαιότητα** ὅτι αὐτὸς ἔχει τὴ δύναμι νὰ θεραπεύσῃ τὸ κορίτσι της. Ἀμέσως λοιπὸν ξεκινᾷ.

Βγαίνει ἀπὸ τὴ χώρα της, πεζοπορεῖ, ρωτᾷ παντοῦ κι ἀναζητεῖ τὸ Χριστό. Ἐπὶ τέλους τὸν βρίσκει. Κι ὅταν τὸν ἀντικρύζει πλησιάζει καὶ μὲ φωνὴ δυνατὴ –εἶνε ἡ φωνὴ τῆς πονεμένης μάνας– τοῦ **λέει ἀμέσως τὸν πόνο της**: «Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται» (Λουκ. 15,22).

Προσέξατε; Αὐτὴ ἡ εἰδωλολάτρισσα **μιλάει σὰν πιστὴ Ἰσραηλίτισσα**, τὸν ὀνομάζει «*υἱὸν Δαυὶδ*». Αὐτὸ τί σημαίνει· ἀρνεῖται τὴν ψευδῆ θρησκεία της, δηλώνει πίστι σ' αὐτόν, προσφεύγει μὲ πλήρη βεβαιότητα στὸν μόνο Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Τί διαφορά! τὴ στιγμή ποὺ ἄνθρωποι τοῦ Ἰσραήλ (οἱ γραμματεῖς, φαρισαῖοι, πρεσβύτεροι, ἀρχιερεῖς) τὸν ἀμφισβητοῦσαν καὶ τὸν ὑπονόμειαν, μία ἐθνικὴ γυναίκα τὸν ἀναγνωρίζει καὶ τὸν προσκυνᾷ.

Κλαίει, φωνάζει καὶ παρακαλεῖ νὰ τὴν ἐλεήσῃ ὁ Ἰησοῦς, γιὰ τὴν κόρη της πάσχει καὶ ταλαιπωρεῖται πολὺ ἀπὸ τὸ δαιμόνιο. Παραδόξως ὅμως **ὁ Χριστὸς δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του, δὲν τῆς λέει οὔτε μιὰ λέξι. Περίεργο πρᾶγμα!** Ἐκεῖνος ποὺ τόσο συμπόνεσε τοὺς δυστυχισμένους, ἐκεῖνος ποὺ **«ἔκλαιε μετὰ κλαιόντων»** ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 12,15), ἐκεῖνος ποὺ ἄλλοτε καὶ χωρὶς νὰ τὸν παρακαλέσουν ἔκανε τόσα καλά, πῶς τώρα σιωπᾷ; Ἡ σιωπὴ του ξενίζει ἀκόμη καὶ τοὺς μαθητὰς του, οἱ ὁποῖοι τολμοῦν καὶ παρεμβαίνουν. Ἐνῶνουν καὶ αὐτοὶ τὴν παράκλησί τους μὲ τὴν παράκλησι τῆς μητέρας καὶ λένε· –Σὲ παρακαλοῦμε, κάν' της αὐτὸ ποὺ ζητάει καὶ ἄσ' την νὰ πάη στὸ καλὸ, γιὰ τὴν μᾶς ἀκολουθεῖ καὶ κράζει

ένοχλητικά. Καί ὁ Χριστός ἀνοίγει μὲν τὸ στόμα του, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς λυπήσῃ πιὸ πολὺ καί, ἐνῶ καὶ ἡ γυναίκα ἀκούει, τοὺς ἀπαντᾷ· –Ἐγὼ ἦρθα γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτες, γιὰ νὰ βροῦν αὐτοὶ τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας (καὶ ἄφηνε νὰ νοηθῇ, ὅτι γιὰ τοὺς ἔθνικοὺς δὲν ἐνδιαφέρεται). Ἡ γυναίκα ἀκούει τὴν ἀπάντησι, μὰ δὲν ἀπογοητεύεται· ἔχει μεγάλη βεβαιότητα ὅτι στὸ τέλος θὰ πάρῃ αὐτὸ ποὺ ζητάει. Ἔρχεται λοιπὸν μπροστά του, πέφτει προσκυνᾷ καὶ λέει· –Κύριε, βοήθα με. Ὁ Χριστὸς πάλι ἀρνεῖται· –Δὲν εἶνε καλὸ νὰ πάρω τὸ ψωμί ποὺ ἔχω γιὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ νὰ τὸ ρίξω στὰ σκυλάκια (παιδιὰ μου, ἐννοεῖ, εἶνε μόνο οἱ Ἰσραηλίτες· ἐσεῖς οἱ εἰδωλολάτρες, ποὺ ἡ ζωὴ σας εἶνε ἀκάθαρτη, εἴστε σὰν τὰ σκυλιά). Νέα προσβολή· σκυλὶ τῆ λέει τῆ Χαναναία ὁ Χριστός. Μὰ αὐτὴ οὔτε τώρα ἀγανακτεῖ· δὲν φεύγει. Ἄλλὰ τί ἀπαντᾷ· –Ναί, Κύριε· ἀναγνωρίζω πὼς δὲν εἶμαι σὰν τὰ παιδιὰ σου τοὺς Ἰσραηλίτες. Ζῶ σὰν τὸ σκυλί. Ἄλλὰ μὴ λησμονεῖς, διδάσκαλε, ὅτι τὰ σκυλιὰ κάτι τρῶνε κι αὐτὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ ἀφέντη τους· ὅ,τι ψίχουλα περισσέψουν, εἶνε δικά τους. Κ' ἐγὼ δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα ψίχουλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεός σου. Τότε πλέον ὁ Χριστὸς ἀφίνει αὐτὴ τῆ στάσι (ποὺ τηροῦσε σκοπίμως, γιὰ νὰ διδάξῃ τοὺς ἀκούοντας) καὶ τῆς ἀπαντᾷ· –*ᾠ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γενηθήτω σοι ὡς θέλεις*» (Ματθ. 15,28). Καί, τῆ στιγμῇ ποὺ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Χριστός, τὴν ἴδια στιγμῇ ἡ κόρη τῆς Χαναναίας ἔγινε καλά.

* * *

Αὐτὸ εἶνε τὸ θαῦμα, ἀγαπητοί μου· καὶ πολλὰ ἐπ' αὐτοῦ θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε. Ἔνα ὅμως θὰ τονίσω σήμερα· ὅτι **πρέπει νὰ ἐπιμένουμε πολὺ στὶς προσευχὲς μας**. Χωρὶς τὴν ἐπιμονὴ τῆς ἡ Χαναναία δὲν θὰ ἔπαιρνε τὴν θεραπεία τῆς κόρης τῆς. Παρακάλεσε μία καὶ δύο καὶ τρεῖς φορές, χωρὶς ν' ἀπογοητευθῇ· ἐπέμενε, καὶ στὸ τέλος νίκησε.

Ἄν ἦταν καμμιά ἄλλη ψυχὴ, δὲν θ' ἀνεχόταν τὴν προσβολή· στὴν ἄρνησι τοῦ Χριστοῦ θὰ σηκωνόταν καὶ θὰ ἔφευγε θυμωμένη. Ἄκουὺς ἐκεῖ, θὰ ἔλεγε· πῆγα σ' αὐτὸν καὶ μὲ εἶπε σκυλί· ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶν' αὐτός;...

Ἄχ πόσοι καὶ πόσοι τὸ κάνουν αὐτὸ σήμερα! ✓ Πηγαίνουν **στὸν ἐξομολόγο**. Καὶ μόλις ἐκεῖνος τοὺς δώσῃ ἓνα κανόνα, τοὺς βάλῃ ἐπιτίμιο καὶ δὲν τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ κοινωνήσουν, ἀντὶ νὰ κατηγορήσουν τὸν ἑαυτὸ τους ποὺ ἔγινε ἄξιός τοῦ ἐπιτιμίου, αὐτοὶ κατηγοροῦν τὸν πνευματικὸ ὡς ἀνεπαρκῆ, ὡς ἀδέξιο, ὡς βάρβαρο, ὡς ἀγράμματο...

✓ Πηγαίνουν οἱ ἄλλοι νὰ ἐκκλησιαστοῦν καὶ

μόλις ἀκούσουν τὸν **ιεροκήρυκα** νὰ ἐλέγξῃ τὴν κακία, ἀμέσως ὀργίζονται, φεύγουν, καὶ βρίζουν τὸν ἱεροκήρυκα. Δὲν βλέπουν τὰ πάθη ποὺ τοὺς ἔχουν περισφίξει, δὲν καταλαβαίνουν ὅτι πρέπει νὰ τὰ πολεμήσουν. Ἐνῶ ἡ Χαναναία τί; Τὴν ὠνόμασε σκυλί, καὶ δὲν θύμωσε! Γιατί; Διότι ἡ προσευχὴ τῆς εἶχε ἓνα μεγάλο προσόν. Ποιό προσόν;

Εἶχε ἐπιμονή. Εἶχε ἀπόφασι ὅπωςδήποτε νὰ ἐλκύσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως ὁ ζητιᾶνος δὲν ξεκολλάει ἀπὸ τὴν πόρτα ἕως ὅτου τοῦ δώσουν ἓνα ξεροκόμματο, ἔτσι καὶ ἡ Χαναναία δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Χριστό, ἕως ὅτου Ἐκεῖνος ὄχι ἓνα ἀπλὸ ψίχουλο τῆς ἔδωσε, ἀλλὰ ἔκανε τὸ μεγάλο θαῦμα.

✓ Ἡ ἐπιμονὴ δείχνει **πίστι - ἐμπιστοσύνη**· ὁ Κύριος ὑπάρχει, μ' ἀκούει, θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, θὰ μοῦ δώσῃ αὐτὸ ποὺ ἔχω ἀνάγκη!

✓ Ἡ ἐπιμονὴ δείχνει **ὑπομονή, ἀντοχή, μακροθυμία**· δὲν εἶμαι ἀνυπόμονος, δὲν βιάζομαι, μπορῶ νὰ περιμένω, δὲν ἐξαντλοῦνται οἱ δυνάμεις μου, ἔχω ἀπόθεμα δυνάμεως.

✓ Ἡ ἐπιμονὴ δείχνει **ταπεινῶσι, ὑπακοή**· ἂν ὁ Κύριος ἀργῇ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἐκεῖνος ξέρει τὸ γιατί, ἐγὼ ἂς μάθω νὰ τὸν περιμένω· κι ἂν ἐκεῖνος κρίνῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μοῦ ἱκανοποιήσῃ τὸ αἶτημα, ὑποτάσσομαι στὸ θέλημά του· ἐγὼ *«καὶ ἐν τῷ μὴ λαβεῖν ἔλαβον»* (Ρ.Γ. 63,579).

Ἐπιμονὴ λοιπὸν στὶς δεήσεις μας. *«Κύριε, ἐλέησον»* ὄχι μιὰ φορὰ ἀλλὰ πολλές. Εἶνε μερικοὶ Χριστιανοὶ ποὺ λένε· Προσευχήθηκα, παρακάλεσα τὸ Θεό, μὰ δὲν βλέπω τίποτε... Αὐτοὶ εἶνε οἱ **ὀλιγόπιστοι** καὶ **ἀνυπόμονοι**. Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι μας.

Νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ Κύριος, ὅταν δῇ ὅτι ἡ πίστι εἶνε ριζωμένη βαθειὰ στὴν καρδιά μας, ὅτι ζητοῦμε θεάρεστα πράγματα κι ὅτι ἐπιμένουμε στὶς παρακλήσεις μας, θὰ μᾶς ἀκούσῃ καὶ θὰ μᾶς δώσῃ ὅ,τι εἶνε **τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας**. Χρειάζεται μόνο ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ μεγάλη. Ἐκεῖνος ποὺ εἰσάκουσε τὴν προσευχὴ τῆς Χαναναίας, ἐκεῖνος ποὺ εἰσάκουσε τὶς προσευχὲς τῶν ἁγίων, θ' ἀκούσῃ καὶ τὶς δικές μας προσευχὲς.

Ἄς ζητοῦμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ Θεὸ **πνευματικὰ ἀγαθὰ**· πίστι, ἐλπίδα, ἀγάπη· ἂς ζητοῦμε εἰρήνη. Ἄς τὸν παρακαλοῦμε γιὰ τὰ παιδιὰ μας καὶ τοὺς φίλους μας. Κ' ἐκεῖνος σὲ καιρὸ κατάλληλο θὰ στείλῃ τὴ βοήθειά του, γιατί αὐτὸς εἶπε· *«Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὐρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται»* (Ματθ. 7,7-8).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὀμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε σὲ ἀγνωστο ἰ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 6-2-1938. Ἀνάγνωσις, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλώσσα, στοιχειοθεσίαι καὶ ἀναπλήρωσις 31-12-2020.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1139 ²	Κυρ. Τελώνου & Φαρισαίου (Λκ 18,10-14) 21 Φεβρουαρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Φαρισαῖοι, ταπεινωθῆτε

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ρίξουμε μιὰ ματιὰ γύρω στὴ φύσι, θὰ δοῦμε κάτι ἐκπληκτικό· ὅτι **ὅλα τὰ δημιουργήματα προσεύχονται**, καθένα μὲ τὸν τρόπο του. Ἡ θάλασσα εὐχαριστεῖ τὸ Θεὸ μὲ τὸ φλοῖσβο τῶν κυμάτων της, τὸ ρυάκι μὲ τὸ κελάρυσμά του, τὰ δέντρα μὲ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων τους, τὰ πουλιὰ μὲ τὴ μελωδία τους, τὰ ἄστρα μὲ τὸ φῶς τους ποὺ τρεμοσβήνει... Εἶδατε καὶ τὴν ὄρνιθα ὅταν πίνη νερό; σὲ κάθε γουλιὰ σηκώνει τὸ κεφάλι ψηλά, σὰ νὰ λέῃ «Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ».

Ἀπὸ τὸ ἱερὸ αὐτὸ προσκλητήριό μποροῦσε ν' ἀπουσιάζῃ ὁ ἄνθρωπος; **Καὶ ὁ ἄνθρωπος προσεύχεται**. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια ἡ καλὴ μητέρα μᾶς ἔμαθε νὰ σταυρώνουμε τὰ χεράκια μπροστὰ στὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας καὶ νὰ ψελλίζουμε μιὰ ἀπλὴ προσευχὴ στὸν οὐράνιο Πατέρα – ἀλησμόνητες στιγμές. Ἀργότερα μάθαμε κοντὰ στ' ἄλλα παιδιὰ νὰ ἀπαγγέλλουμε στὴν ἐκκλησία τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ τὸ «Πιστεύω» καὶ μαζί μὲ ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα νὰ παρακαλοῦμε τὸν Κύριό μας.

Ἡ εὐγενέστερη ἐκδήλωσι τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς εἶνε ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς. Τὸ κτίσμα ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ Δημιουργό του. Εἶνε ἡ στιγμή ποὺ ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσῃ γιὰ τὶς τόσες εὐεργεσίες, ἀλλὰ καὶ ἡ στιγμή ποὺ, γεμᾶτος θλίψι καὶ μὴ ἔχοντας ἐλπίδα βοήθειας, καταφεύγει στὴν παντοδυναμία του καὶ ζητάει βοήθεια καὶ προστασία.

Ἀλλά, ἀδελφοί μου, τί βλέπω, τί ἀκούω; **Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ βεβηλώνει** τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς ἀμαρτάνει. Μὰ πῶς; Τὴν ἀπάντησι μᾶς δίνει ὁ Χριστὸς μὲ τὴ σημερινὴ παραβολὴ τοῦ τελώνου καὶ τοῦ φαρισαίου.

Ὁ Κύριος μᾶς μεταφέρει **στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος ἐν ὥρᾳ προσευχῆς τῶν Ἰουδαίων**. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ ἔνιωθε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς κατεβαίνει σ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς ἀνυψώνεται στὸ Θεό. Πλήθη, λοιπόν,

μπαίνουν στὸ ναὸ μὲ εὐλάβεια, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Οἱ κινήσεις καὶ ἡ στάσι τους εἶνε ἀθόρυβες.

Τὴν ἱερότητα ὁμως αὐτὴ διαταράσσει κάποιος. Εἶνε **ὁ φαρισαῖος**. Τί κάνει αὐτός; Ἀποφεύγει τοὺς ἄλλους, βαδίζει μόνος. Τὸ βάδισμά του ὑπερήφανο, τὸ παράστημά του ἀγέρωχο. Θεωρεῖ, ὅτι αὐτός εἶνε ἅγιος, δίκαιος, καθαρός· δὲν συμφύρεται μὲ ἄλλους, μὴ τυχὸν τὸν μολύνουν. Ἐπὶ τέλους εἰσέρχεται μὲ θόρυβο. Πρέπει οἱ ἄλλοι νὰ σταματήσουν καὶ νὰ στρέψουν τὸ βλέμμα σ' αὐτόν. Μία προσευχὴ πρέπει ν' ἀκουσθῇ, ἡ δική του. Κατευθύνεται λοιπὸν στὸ μέσον τοῦ ναοῦ καὶ σηκώνει τὰ χέρια γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ προσεύχεται σὲ τόνο ὑψηλό.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε προσευχὴ. **Ἡ προσευχὴ τοῦ φαρισαίου εἶνε ἐμπαιγμὸς** τοῦ Θεοῦ. Δὲν σκέφθηκε, ὅτι ἀπέναντί του δὲν ἔχει κάποιον ἀπλοϊκὸ Ἰουδαῖο ἀλλ' ἐκεῖνον ποὺ τρέμουν τὰ σύμπαντα. Φουσκωμένος ἀπὸ ἐγωισμό, δὲν ἐννοεῖ νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι, νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ ἔλεος. Καὶ ἀρχίζει λοιπόν.

Ἀρχίζει μὲ τὸ «εὐχαριστῶ» (Λουκ. 18,11). Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα ἄραγε εὐχαριστεῖ τὸ Θεό; Γιὰ τὴν ὑγεία, γιὰ τὰ πλούσια ἀγαθὰ ποὺ σκόρπισε στὸ σπίτι του, γιὰ τὸν φύλαξε ἀπὸ τὴν ἀμαρτία; γιὰ ποιὸ εὐχαριστεῖ; Ἀκοῦστε τον· «*Εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἶμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι*» (Ἐ.ἀ. 18,11-12). Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιὰ τὶ δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους· δὲν ἀρπάζω τὰ ξένα πράγματα καὶ χρήματα, δὲν εἶμαι ἄδικος, δὲν εἶμαι μοιχός, δὲν εἶμαι σὰν κι αὐτὸ τὸν ἀμαρτωλὸ τελώνη· ἐπὶ πλέον νηστεύω δύο μέρες τῆ βδομάδα, κι ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ μου δίνω τὸ ἓνα δέκατο... Τὴν προσευχὴ αὐτὴ τὴν ἔκανε στὸ Θεό; Τὴν ἔκανε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ν' ἀκούσουν τὶς ἀρετές του καὶ νὰ τὸν θαυμάσουν. Μετέτρεψε δηλαδὴ καὶ τὴ στάσι

τῆς προσευχῆς σὲ βῆμα ἐπιδείξεως. Ποῦ ἡ συναίσθησι, ποῦ ἡ κατάνυξι, ποῦ ἡ ταπεινὴ στάσι, ποῦ ἡ συνείδησι τῆς ἁμαρτωλότητός του καὶ ἡ ἐκζήτησι τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ; Αὐτὸς περιστρέφεται στὸν ἑαυτό του. «Δὲν εἶμαι ἄρπαγας, δὲν εἶμαι ἄδικος, δὲν εἶμαι μοιχός...». Δὲν εἶσαι αὐτά, ἀλλ' **εἶσαι ἐγωιστῆς καὶ ὑπερήφανος**. Καὶ στὸ Θεὸ περισσότερο μισητὴ ἀπὸ κάθε ἄλλο πάθος καὶ κακία εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια. Μακάρι νὰ ἦσουν ἄρπαγας ἄδικος μοιχός, καὶ νὰ μὴν ἦσουν ὑπερήφανος. Διότι τότε ἡ ταπεινῶσι θὰ σὲ ὠδηγοῦσε σὲ μετάνοια καὶ ἔτσι θὰ εἴλκυες τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἦ φαρισαῖε· ἔφυγες φουσκωμένος ἀπὸ τὸ ναό, γιατί κατῶρθωσες ν' ἀποσπάσης τὸ θαυμασμὸ τῶν ἀνθρώπων· σὲ μακάρισαν καὶ σὲ ἔκριναν ὡς καλόν. Συμφώνησε ὁμως μὲ τὴν κρίσι αὐτὴ καὶ ὁ Θεός; σοῦ εἶπε μπράβο ὁ Θεός; δέχτηκε τὴν προσευχὴ σου; Τέτοια προσευχὴ δὲν φτάνει στ' αὐτιά τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστός, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του αὐτὲς τὶς καταστάσεις, εἶπε πῶς πρέπει νὰ προσευχώμαστε· Θέλεις, ἄνθρωπε, νὰ ἐπικοινωνήσης μὲ τὸν οὐρανό; Κλείσου στὸ «*ταμιεῖόν σου*», στὴν κάμαρά σου, κ' ἐκεῖ ἐνώπιος ἐνωπίω πὲς στὸ Θεὸ τὰ αἰτήματά σου (βλ. Ματθ. 6,6). **Προσευχὲς φαρισαϊκῆς πηγαινῶν χαμένες.**

Νὰ λοιπὸν πῶς, μὲ τὴν ὑπερηφάνεια, εἶνε δυνατὸν ἀκόμα καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος νὰ ἁμαρτήσῃ φοβερὰ.

Μὰ γιατί νὰ μείνουμε μὲ τὴν θλιβερὴ εἰκόνα τοῦ φαρισαίου; Ὁ Κύριος στὴν παραβολὴ μᾶς παρουσιάζει, στὸν ἴδιο ναό, καὶ τὴν ἰδανικὴ εἰκόνα προσευχομένου ἀνθρώπου. Ἐκεῖ εἶχαμε ἕνα ἐγωιστὴ καὶ ὑπερήφανο, ἐδῶ ἔχουμε ἕνα ταπεινὸ καὶ συνετὸ ἄνθρωπο. Ποιὸς εἶν' αὐτός; **Ὁ τελώνης.** Ἐξετάζει κι αὐτὸς τὸν ἑαυτό του. Ὁ φαρισαῖος ἔβλεπε ὅλο ἄρετὲς· ὁ τελώνης βλέπει ὅλο ἁμαρτίες. Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ φαρισαίου ἔβγαίνε ἕνα εὐχαριστῶ γεμᾶτο αὐταρέσκεια· ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ τελώνη βγαίνει ἕνα «*Ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ*» (ἐβ. 10,13) γεμᾶτο πόνου καρδιάς. Ἐκεῖνος ἐκόμπαζε, τοῦτος χτυπᾷ τὰ στήθη του. Ἐκεῖνος δὲν ἔνιωθε ποιὸν ἔχει ἀπέναντί του, τοῦτος νιώθει ὅτι ἀπέναντί του εἶνε ὁ Θεός, ὁ μόνος ἅγιος καὶ τέλειος, ἐκεῖνος ποῦ ἡ ἀρετὴ του «*ἐκάλυπτεν οὐρανοὺς*» (Ἀμβ. 3,3). Νιώθει πῶς εἶνε ἕνας ἄθλιος καὶ ἐλεεινὸς ἁμαρτωλός. Οὔτε κἂν τὰ μάτια του σηκώνει. Πῶς τὰ βλαμμένα μάτια ν' ἀντικρύσουν τὸν ἥλιο; καὶ πῶς ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος ν' ἀντικρύσῃ τὸν ἅγιο Θεό; Πονεῖ, κλαίει, ὀδύρεται, χτυπᾷ τὰ στήθη του καὶ φωνάζει· «*Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ*».

Ἦ **καρδιὰ ταπεινὴ**, ποῦ κατάλαβες τὰ ὕψη τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴ δική σου ἀθλιότητα! ποῦ δὲν ἦρθες γιὰ ἐπίδειξι, οὔτε γιὰ ν' ἀποσπάσης τὸ θαυμασμὸ ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἦρθες νὰ πῆς τὸν πόνου σου, νὰ ἐξομολογηθῆς τὴν κατάστασί σου, νὰ ζητήσης τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπη του!

Γι' αὐτὸ ἡ προσευχὴ τοῦ τελώνη δὲν πῆγε χαμένη. Θὰ νόμιζε κανεὶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, σὰν ἁμαρτωλός, δὲν θὰ εἰσακουόταν ἀπὸ τὸ Θεό, ἀφοῦ ὅλοι τὸν περιφρόνησαν καὶ περισσότερο ὁ φαρισαῖος. Ἦ, ἡ κρίσι τῶν ἀνθρώπων τὶς περισσότερες φορὲς εἶνε λανθασμένη. Δὲν ξέρουμε τί γίνεται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καρδιάς τοῦ καθενός. Ἦ κρίσι τῶν ἀνθρώπων ἦταν καταδίκη τοῦ τελώνη, ἡ κρίσι ὁμως τοῦ Θεοῦ δικαίωσις. Οἱ ἄνθρωποι τὸν περιφρόνησαν, μὰ **ὁ Θεὸς δέχθηκε τὴν προσευχὴ του**. Ἦ ταπεινῶσι τοῦ τελώνη εἴλκυσε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

* * *

Καὶ σήμερα, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχουν φαρισαῖοι καὶ τελῶνες. Καὶ σήμερα ἄνθρωποι ἔρχονται στὴν ἐκκλησία νὰ προσευχηθοῦν. Πόσοι, ὅπως ὁ φαρισαῖος, δὲν ἔρχονται μὲ ὕψος ὑπερήφανο, μὲ παράστημα ἀγέρωχο! Πόσοι καὶ πόσες δὲν κάνουν μεγάλους σταυροὺς γιὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν. Πόσες δὲν ἔρχονται ὄχι γιὰ νὰ προσευχηθοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὸ φόρεμα, τὸ ἐπανωφόρι, τὰ βραχιόλια τους, μὲ σκοπὸ ν' ἀποσπάσουν τὸ θαυμασμὸ, νὰ γίνουν θέμα συζητήσεως! Πόσοι δὲν λένε «Σ' εὐχαριστοῦμε, Θεέ, γιατί εἴμαστε καλύτεροι ἀπ' τοὺς ἄλλους!»! Πόσοι δὲν λένε, ὅτι Ἐγὼ εἶμαι καλὸς χριστιανός! Ἄλλ' ὑπάρχουν πάντοτε καὶ οἱ τελῶνες. Ἐκεῖνη ἡ γερόντισσα, ποῦ κάθεται στὴ γωνιὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ μὲ συντετριμμένη καρδιὰ λέει, Παναγία μου σῶσε με, στὸν τελώνη μοιάζει. Ἦ ἅγιες ψυχές!...

Ἄπευθύνομαι στοὺς φαρισαῖους. **Φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς μας**, μὴν ἐπαναπαύεσθε στὸ τί λένε οἱ ἄνθρωποι γιὰ σᾶς. Ἐξετάστε τὸν ἑαυτό σας, μήπως ὁ ὄφις τῆς ὑπερηφανείας σᾶς δάγκασε καὶ νοσεῖτε. Ἐξετάστε νὰ δῆτε ἂν ὁ Θεὸς εἶνε μαζί σας. Καὶ ἂν ὄχι, κλάψτε, πενθῆστε καὶ πῆτε κ' ἐσεῖς «*Ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς*», γιὰ νὰ δικαιωθῆτε. Διότι οὐδεὶς ἀναμάρτητος. Σὲ ὅσο ὕψος ἀρετῆς κι ἂν φθάσετε, σὲ κάτι θὰ ὑστερῆτε. Γι' αὐτὸ **ταπεινωθῆτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ**, γιὰ νὰ σᾶς ὑψώσῃ (βλ. 1ακ. 4,10. Α' Πέτρ. 5,6). Διότι ὁ Θεὸς «*ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν*» (Παροιμ. 3,34. 1ακ. 4,6. Α' Πέτρ. 5,5).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2355	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. 15,11-32) 28 Φεβρουαρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἐπιστροφή στὸ σπίτι τοῦ πατέρα

«Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου...» (Λουκ. 15,18,21)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο. Εἶνε μία παραβολή, ἡ ὠραιότερη ἀπὸ ὅσες εἶπε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς φαινομενικὰ ἀγνώστου νέου, ποὺ ἔφυγε ἀπ' τὸν πατέρα του καὶ ὕστερα ἀπὸ καιρὸ γύρισε κοντά του· ἀλλὰ κάτ' ἀπὸ τὴν ἱστορία του εἶνε κρυμμένη ἡ ἱστορία τοῦ κάθε ἀνθρώπου· ἡ παραβολὴ αὐτὴ εἶνε **ἡ φωτογραφία μας**. Σήμερα **ἐορτάζουμε ὅλοι**· γιατί λίγο ἢ πολὺ ὅλοι μοιάζουμε μὲ τὸν ἄσωτο υἱό. Ἄς δοῦμε τώρα τὴν παραβολή.

Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν παιδί ἐνὸς καλοῦ πατέρα. Μέσα στὸ σπίτι του τὰ εἶχε ὅλα, τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε. Κι ὅμως αὐτὸς δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος. Ἐνιωθε τὸ σπίτι σὰν φυλακὴ, κλουβὶ ἀπ' τὸ ὁποῖο ἠθελε νὰ βγῆ ἔξω, νὰ πετάξῃ. Καὶ μιὰ μέρα, χωρὶς εὐχὴ τοῦ πατέρα, **ἔφυγε**.

Μεγάλο πρᾶγμα **ἡ πατρικὴ εὐλογία**· ὅποιος τὴν ἔχει, «χῶμα πιάνει – μάλαμα γίνεται»· διαφορετικά, μάλαμα θὰ πιάνῃ – φίδια καὶ σκορπιοὶ θὰ γίνωνται. Μύρια παραδείγματα δείχνουν ὅτι «**Εὐλογία πατρὸς στηρίζει οἶκους τέκνων, κατάρα δὲ μητρὸς ἐκρίζοι θεμέλια**» (Σ. Σειρ. 3,9).

Ἐφυγε ὁ νέος ἀπὸ τὸ πατρικόν. Καὶ ποῦ πῆγε; Στὰ ξένα. Κ' ἐκεῖ τί ἔκανε· ἔμπλεξε. **Ἄχ αὐτὴ ἡ ξενιτειά!** εἶνε ἐπικίνδυνη. Γι' αὐτὸ συμβουλεύω, μείνετε στὸν τόπο σας· τὸ ψωμάκι ποὺ τρῶτε ἐδῶ μὲ κρεμμύδι, εἶνε εὐλογημένο· τὸ ψωμί στὰ ξένα, κι ἂν εἶνε μὲ βούτυρο, εἶνε φαρμάκι. Πολλοὶ ποὺ ξενιτεύονται, συχνὰ ἔχουν τὴν ἐξέλιξι ποὺ εἶχε ὁ νέος αὐτός.

Στὰ ξένα, δηλαδή, ἔμπλεξε μὲ γυναῖκες τῆς νύχτας καὶ φίλους τῆς κακιᾶς ὥρας. Γλέντια, ξενύχτια, μεθύσια, χοροί. Στὸ τέλος ἔφαγε ὅλη τὴν περιουσία του, **δὲν τοῦ ἔμεινε δραχμὴ**. Τὸν ἔπιασε **πείνα** μεγάλη. Ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ βοσκός· ἔβοσκε ὄχι πρόβατα καὶ γίδια ἀλλὰ γουρούνια. Καὶ τ' ἀφεντικό του ἦταν τόσο σκληρό, ποὺ δὲν τοῦ ἔδινε οὔτ' ἓνα κομμάτι

ψωμί, κι αὐτὸς περίμενε χορτάση ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα τῶν χοίρων, τὰ χαρούπια – ποὺ φάγαμε κ' ἐμεῖς στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς.

Τότε πιά θυμῆθηκε τὸ πατρικόν του, καὶ εἶπε· Τί ἔκανα! **πρέπει νὰ γυρίσω στὸν πατέρα μου**. Καὶ ξεκινάει. Ἐφυγε ντυμένος στὰ χρυσαφικά· τώρα γυρίζει μ' ἓνα ῥαβδί ζητιάνος, κουρελῆς, ἀδύνατος, σκελετός, ξυπόλητος, ψειριασμένος, ἐλεεινός - τρισάθλιος, ἀγνώριστος.

Ὁ πατέρας, ποὺ πάντα τὸν περίμενε, τὸν εἶδε ἀπὸ μακριά. Τὸν γνώρισε καὶ **τρέχει νὰ τὸν προῦπαντήσῃ**. Ὁ νέος πέφτει στὰ πόδια του καὶ λέει· Πατέρα, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι παιδί σου· σὲ λύπησα, σὲ πίκρανα... Κλαῖνε κ' οἱ δυό. Ὁ πατέρας τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλάει καὶ τὸν φέρνει στὸ ἀρχοντικό. Τὸν πλένει, τὸν καθαρίζει, τὸν ντύνει λαμπρὴ στολή, τοῦ φοράει δαχτυλίδι στὸ χέρι καὶ παπούτσια στὰ πόδια. Ἐτοιμάζει τραπέζι πλούσιο σφάζοντας τὸ καλύτερο μοσχάρι. Ἀνάβει φῶτα, καλεῖ τὰ ὄργανα· καὶ τὴ νύχτα **τὸ σπίτι του εἶχε χαρά**, γιατί βρῆκε τὸ πρόβατο ποὺ εἶχε χάσει.

Αὐτὸ εἶνε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἄλλὰ, ὅπως εἶπα, πίσω ἀπὸ τὸν ἄσωτο υἱὸ εἶνε κρυμμένη ἡ ἱστορία κάθε ἀνθρώπου. Μόνο ὅποιος νομίζει πῶς εἶνε ἀναμάρτητος, αὐτὸς δὲν μοιάζει μὲ τὸν ἄσωτο, ἀλλὰ μοιάζει μὲ τὸν πρεσβύτερο υἱό, ποὺ καυχόταν πῶς εἶνε ἐν τάξει.

Ἄλλὰ ποιός, ἀγαπητοί μου, μπορεῖ νὰ καυχῆθῃ, ὅτι δὲν εἶνε ἁμαρτωλός, δηλαδή ἄσωτος υἱός; **Ἡ ἁμαρτία** εἶνε σὰν τὸ μικρόβιο, ποὺ μπαίνει στὸν ὀργανισμό τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄμαρτάνουμε μὲ τὸ σῶμα, μὲ κάθε μέλος.
✓ **Μὲ τὰ χέρια**· ποὺ μᾶς τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κάνουμε ὄχι τὸ κακὸ (ὄρκους, κλοπές, φόνους...), ἀλλὰ ἔργα πίστεως καὶ ἀγάπης.

✓ **Μὲ τὰ πόδια**· ποὺ μᾶς τὰ ἔδωσε γιὰ νὰ τρέχουμε ὄχι στὴ φθορὰ ἀλλὰ στὴν ἐκκλησιά κι ὅπου ἀλλοῦ καλεῖ ἢ ἀνάγκη τοῦ πλησίον.

✓ **Μὲ τὰ μάτια**· μᾶς τὰ ἴδωσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ θαυμάζουμε τὸ πανόραμα τῆς δημιουργίας του καὶ νὰ τὸν δοξάζουμε, κ' ἐμεῖς κλεισμένοι στὰ σκοτεινά, μὲ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες, χάφτουμε ἀπ' τὶς ὀθόνες αἴσχη καὶ αἵματα, ποὺ ἀνάβουν τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

✓ **Μὲ τὰ αὐτιά**· ποὺ τὰ βουλώσαμε νὰ μὴν ἀκοῦνε Εὐαγγέλιο, φωνὴ τῆς μάνας, τοῦ πατέρα, τοῦ δασκάλου, τοῦ παπᾶ, τῆς πατρίδος, ἀλλὰ τὰ τεντώνουμε στὰ σατανικά μηνύματα.

✓ **Μὲ τὸ μυαλό**. Πές μου τί σκέπτεσαι, νὰ σοῦ πῶ τί εἶσαι. Σκέπτεσαι τὸ Θεό, τὸν οὐρανό, τὴν Παναγία, τοὺς ἁγίους, τὸ φτωχό; τότε εἶσαι ἅγιος. Σκέπτεσαι τὴν ἁμαρτία, τὸ βόρβορο, τὴ λάσπη, τὴν ἀτιμία; τότε εἶσαι ἄσωτος.

Ἀμαρτάνουμε ὅμως ὄχι μόνο μὲ τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πνεῦμα (καρδιά, νοῦ, φαντασία). Ἄντὶ ν' ἀγαποῦμε ὅ,τι ἀγαθό, ἀγαποῦμε ὅ,τι φαῦλο. Ἀμαρτάνουμε κάθε στιγμή, μέρα - νύχτα, καὶ σὲ κάθε τόπο· στὸ δρόμο καὶ στὸ δωμάτιο, σὲ πόλι καὶ σὲ ὑπαιθρο, στὰ ἐμπορικά καὶ στὸ χρηματιστήριο, σὲ λέσχες καὶ σὲ καζίνα, σὲ ἰατρεῖα καὶ σὲ δικαστήρια, σὲ σχολές καὶ σὲ γήπεδα, στὸ στρατό καὶ στὰ νυχτερινὰ κέντρα, σὲ ἄλση καὶ σὲ δάση, σὲ αὐτοκίνητα καὶ τραῖνα, σὲ πλοῖα καὶ ἀεροπλάνα... Ἀμαρτάνουμε ἀκόμα –ὦ Θεέ μου– καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία!

Ποῖός μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τ' ἁμαρτήματά μας; Γι' αὐτὸ στὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς ἀκοῦμε· «*Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη ... τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου;*» (δοξ. αἰν. Μ. Τετ.). Ὅποιος λέει πὼς δὲν εἶνε ἀμαρτωλός, ἀγνοεῖ τὸν ἑαυτό του, τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὅλες οἱ γενεές στὴν ἀνθρωπότητα ἔχουν ἀμαρτήσῃ· ἀλλὰ ἐγὼ πιστεύω, ὅτι ποτέ ἄλλοτε ὁ κόσμος δὲν ἀμάρτησε τόσο ὅσο σήμερα. **Ἀμαρτάνουμε πολὺ**. Αὐτὸ φαίνεται ἰδίως ἀπὸ ὠρισμένες φρικτὲς πληγὲς τῆς ζωῆς μας.

✓ **Βλασφημία**. Παλαιότερα στὸν τόπο μας οὔτε ἓνας δὲν βλαστημοῦσε τὸ Θεό. Τώρα; Ἀκόμα καὶ τὰ βυζαντιρικά στίς ἀγκαλιές, μαζί μὲ τὸ γάλα ποὺ πίνουν, ἔμαθαν τὴ βλασφημία.

✓ **Διαζύγιο**. Παλαιότερα στὴ χώρα μας τὸ διαζύγιο ἦταν ἀγνωστο. Ἔψαξα στὰ ἀρχεῖα τῆς μητροπόλεως, διαζύγιο δὲν ὑπῆρχε. Μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χῶριζε τὸ ἀντρόγυνο. Τώρα;

✓ **Ἀποφυγὴ τεκνογονίας καὶ ἐκτρώσεις**. Παλαιὰ ἐρχόσουν στὴ Μακεδονία κ' ἔβλεπες οἰκογένειες πατριαρχικές. Τώρα δὲν ὑπάρχουν. Ποιά εἶνε ἡ πατριαρχικὴ οἰκογένεια; Τὸ ἀντρό-

γυνο μετὰ τὰ στέφανα τεκνογονοῦσε φυσιολογικά, δὲν ὑπῆρχε ἡ μόδα τοῦ διαβόλου ν' ἀποφεύγουν τὴ γέννησι· ἔκαναν 5, 6, 7 κι 8 παιδιά. Τὰ παιδιά αὐτὰ ζοῦσαν ἀγαπημένα. Παντρεύονταν, καὶ οἱ νύφες ἀγαπιόνταν σὰν ἀδερφές. Ἔμεναν μαζί πεθερός, πεθερά, παιδιά, νύφες κ' ἐγγόνια. Βρῆκα κάποτε στὰ μέρη τοῦ Κιλκίς καὶ στὴ Νάουσα τέτοιες οἰκογένειες καὶ δάκρυσα. Στὸ τραπέζι κάθονταν 55 ἄτομα· ὁ ἀσπρομάλλης παπποῦς, δίπλα του ἡ Μακεδόνισσα γιαγιά σὰν τὴν Παναγία, γύρω τὰ παιδιά του 10 λεβέντες καὶ 10 νυφάδες, κι ὅλα τὰ ἐγγόνια· οἱ μανάδες κρατοῦσαν τὰ μικρά τους κ' ἦταν ὅλοι μὰ χαρὰ Χριστοῦ. Σήμερα; Ἡ οἰκογένεια διαλύθηκε· ἐκτρώσεις, πορνεία, μοιχεία, διαζύγια καὶ λοιπὴ ἀκαθαρσία σείει τὸ ἔθνος μας.

✓ **Ἐγκληματικότητα**. Πρῶτα δίσταζαν νὰ πιᾶσουν μαχαίρι νὰ σφάξουν κόκορα· σήμερα κόβει ὁ ἄλλος τὸ συνάνθρωπο σὰν νά ἔνε πράσο. Χάθηκε ὄχι ἡ ἀγάπη μὰ κι αὐτὴ ἡ ἀνθρωπιά.

Γι' αὐτὸ εἶπα, ὅτι καμμία ἄλλη ἐποχὴ δὲν ἀμάρτησε τόσο πολὺ ὅσο ἡ δικὴ μας.

Καὶ τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Νὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεός. Κ' ἔχει πολλοὺς τρόπους· τὸ δακτυλάκι του νὰ κουνήσῃ ὁ Χριστός, γίναμε κάρβουνο. **Καὶ ὅμως** δὲν μᾶς καίει μὲ φωτιά, δὲν μᾶς πνίγει μὲ νερό, δὲν μᾶς καταστρέφει μὲ σεισμό, ἀλλὰ –δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου– περιμένει. **Τί περιμένει;** Περιμένει αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ ἄσωτος· **νὰ ποῦμε τὸ «Ἡμάρτον»**. Δυστυχῶς δὲν τὸ λέμε, δὲν ἀλλάζουμε. Καὶ δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεός γιατί ἀμαρτάνουμε, ὄχι θὰ μᾶς δικάσῃ γιατί δὲν μετανοοῦμε. Τὸ ἀμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο, τὸ ἐμμένειν ἐν τῇ πλάνῃ καὶ τῇ ἁμαρτίᾳ εἶνε σατανικό.

Περιμένει ὁ Θεός ἀπὸ μᾶς τὸ «Ἡμάρτον» κι ὄχι μόνο δὲν τὸ λέμε καὶ δὲν κλαῖμε, ἀλλὰ τέτοια ἅγια μέρα, ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας φωνάζει καὶ καλεῖ νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ κλάψουμε, **νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ σπίτι τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα μας**· ν' ἀνοίξουμε τὴ Γραφὴ νὰ τὴ μελετήσουμε, νὰ νηστεύσουμε, νὰ προσευχηθοῦμε, νὰ κάνουμε ὁμολογία καὶ ἐλεημοσύνη, δὲν ἀφήνουμε τὴν κραιπάλη τῆς διεφθαρμένης Δύσεως.

Ὅχι καμπαρὲ κ' ἐκφυλισμός. Δὲν εἴμαστε οὔτε Λονδίνο, οὔτε Μόσχα, οὔτε Νέα Ὑόρκη· εἴμαστε Μακεδονία, Ἑλλάδα, καὶ θέλουμε νὰ ζήσουμε σὰν ὀρθόδοξοι Χριστιανοί.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**